

въ града кръстове. То било много умно. Придворната вече не можела да намъри вратата на хотела, защото имало кръстове по всички врати.

Рано на следната утринь царьтъ и царицата, старата придворна и много офицери излъзли да видятъ, къде е била презъ нощъта княгинята.

„Тука е!“ — казалъ царьтъ, когато видълъ първата врата съ тебеширенъ кръстъ.

„Не, тука е, драгий ми мжж“, — казала царицата, която видѣла кръстъ на друга врата.

„Но и тукъ има кръстъ—и тамъ има!“ — викнали всички, защото кждето и да погледнатъ, навсѣкжде по пжтнитѣ врати имало кръстове и всички разбрали, че е безполезно да търсятъ повече.

Но царицата била хитра жена, не само на файтонъ знаела да се вози тя. Взела своитѣ златни ножици, отрѣзала единъ кжсъ коприненъ платъ и ушила торбичка, напълнила я съ ситно брашно и я привързала на кръста на княгинята. Сетне пробила малка дупчица на торбичката, та щомъ мръдне княгинята, брашното да се посипе.

Презъ нощъта пакъ дошло кучето, взело на гръбъ княгинята и хукнало при войника, който съ радостъ би далъ живота си само да може да стане князь, та да се ожени за княгинята.

Но кучето не забелязало, че цѣлиятъ пжтъ отъ замъка до хотела е посипанъ съ брашно отъ торбичката. На другата сутринь царьтъ и царицата узнали, къде ходи тѣхната дъщеря, хванали войника и го хвърлили въ затвора.

Стоялъ войникътъ тамъ и тѣй тъмно и неприятно му било, пжкъ и отгоре на това му казали: „Утре ще те обесятъ!“ Не било весело да чуешъ такива думи, а и запалката си забравилъ въ хотела

На сутриньта той видѣлъ презъ решетката на малкото прозорче, че хората отъ града се трупатъ да гледатъ, какъ ще го бесятъ; чувало се, какъ биятъ барабанитѣ, виждало се, какъ маршируватъ войницитѣ. Всички се трупали нататкъ и единъ обушарски чиракъ съ кожена престилка и чехли тичалъ тѣй силно къмъ бѣсилото, че чехълтъ му отхвъркналъ високо къмъ зида, точно дето седѣлъ отзадъ войникътъ и гледалъ презъ решетката.

„Слушай бе, чираче!“ — извикалъ му войникътъ. „Нѣма защо да тичашъ толкова: докато азъ не отида тамъ, нищо нѣма да се случи. Но ако искашъ да спечелишъ четири гроша, изтичай до стаята ми и ми донеси

старата запалка. Ама плюй здраво на краката си!“

Обушарскиятъ чиракъ много искалъ да спечели четиритѣ гроша, изтичалъ и донесълъ запалката и я далъ на войника. Слушайте, какво станало тогава.

Вънъ отъ града било издигнато голѣмо бѣсило, около което се наредили много войници и се трупали стотици хиляди хора. На единъ великолепенъ престолъ стоели царьтъ и царицата, а срещу тѣхъ—сждиитѣ и цѣлиятъ царски съветъ.

Войникътъ се качилъ вече на последното стжпало на стълбата, но когато поискали да му пжхнатъ главата въ примката, той казалъ: „Обичай е, на всѣки престжпникъ, преди да изтърпи наказанието си, да бжде изпълнено последното невинно желание. Много бихъ искалъ да изпуша една лула тютюнъ: тя ще бжде последната лула; която ще изпуша на тоя свѣтъ“.

Царьтъ позволилъ и войникътъ извѣдилъ запалката си, щракналъ веднажъ, два пжти, три пжти—и всичкитѣ три кучета изкочили: и това съ очи като чаши за чай, и онова съ очи като воденични колела, и онова, което имало очи като кржглата кула.

„Помогнете ми да се избавя“, извикалъ

Момиченце

Картина отъ Жанковски

войникътъ, „да не ме обѣсятъ!“ И кучетата се нахвърляли върху сждиитѣ и съвета, хванали единъ за крака, други за носа, подхвърляли ги високо въ въздуха, така че като падали, прѣскали се на кжсове.

„Мене не, азъ не искамъ!“ — викалъ ца-